

אמר רבי שמעון, הא תנינן, דכד ברא קדשא בריה הוא עלמא, גליף בגליפוי דרזי מהימנותא, גו טהירין ברזין עלאין, וגליף לעילא וגליף לתתא, וכלא ברזא חדא, ברזא דגלופי דשמא קדישא יהו"ה, דשליט באתווי עילא ותתא. וברזא דא אשתכללו עלמין, עלמא עלאה ועלמא תתאה.

עלמא עלאה אשתכלל ברזא דאת י', נקודה עלאה קדמאה, דנפקא מגו דסתים וגניז דלא ידיע, ולא קיימא למנדע, ולא אתיידע כלל, סליקו דרזא דאין סוף, ומגו סתימו דא, נהיר נהירו חד דקיק וסתים, פליל בגויה כללא דכל נהורין. ובההוא נהירו סתים, בטש ביה מאן דלא בטש. נהיר ביה מאן דלא נהיר. וכדין, אפיק חד נהירו, דאיהו עדונא לעדונא, לאשתעשעא, לאתגנזא נהירו דקיק, וסתים בגו ההוא נהירו.

וההוא נהירו דאיהו עדונא לעדונא, סתים, אתקיימו (נ"א אתקיימו) ואשתכללו ביה שית רשימין, דלא ידיען, בר לההוא נהורא דקיק פד עאל לאתגנזא, עדונא בעדונא נהיר בנהירו. והאי נהירו דנפק מגו נהירו דקיק איהו דחילא ואמתני ותקיפא יתירא, ואתפשט האי ואתעביד עלמא חדא, דנהיר לכל עלמין. עלמא סתימא דלא ידיע כלל, ובגויה דיירין שית רבוא אלף, דאינון דיירין וחילין ומשיריין עלאין.

וביין דאפיק לון ואשתכללו כחדא כדין (דף קכ"ז ע"א) איהו חבורא חדא. ואינון רזא דאת וי"ו, דאתחבר בההוא עלמא סתימא, (כאן חסר) וכדין פתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה. פד נפיק וי"ו, ואשתכלל מגו י"ה, כדין ישראל לסגלתו.

ישראל לסגלתו.

שאר בני עלמא, לא אתייהיב לון רשו לסלקא
 הכי, אלא לסגלתו, אתר דנטיל וכניש
 כלא. ודא איהו דרגא לתתא, ומגו דא, נטלין
 לעילא, בסתימו דרעו, אבל לא באתגליא,
 כמה דנטיל יעקב, הדא הוא דכתיב ויקחו לי
 תרומה.

ויקחו לי תרומה. (שמות כה) רבי יהודה פתח, (תהלים
 לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך
 פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. האי קרא הא
 אוקמוה ואתמר. אבל רזא דא, הא אוקמוה
 בוצינא קדישא, גו רזין עלאין.
 דרגא עלאה, דאיהו רזא דעלמא עלאה, אקרי
 מ"י. דרגא תתאה, דאיהו רזא דעלמא
 תתאה, אקרי מ"ה. ותנינן, אל תקרי מ"ה
 אלא מאה, בגין דכל דרגין עלאין
 באשלמותהון הקא אינון.

הו אמאי אקרי מ"ה. אלא אף על גב דמשיכו
 עלאה אתמשך, לא אתגליא עד דאשתלים
 הקא, דאיהו אתר סופא דכל דרגין, סופא
 דאמשכותא דכלא, וקיימא באתגליא. ואף
 על גב דאתגליא יתיר מפלא, קיימא לשאלא,
 מ"ה. מה חמית, מה ידעת, כמה דאת אמר
 (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה.

ובגין כן, מה, רב טובך, דא איהו יסודא
 דעלמא, דאקרי רב טוב. כמה דאת
 אמר (ישעיה סג) ורב טוב לבית ישראל בגין דהאי
 איהו רב טוב. אור קדמאה, אקרי טוב סתם,
 והקא כלילין דכר ונוקבא כחדא. אשר צפנת,
 דהאי אתגניז, כגוונא דאור קדמאה, דאתגניז
 ואתטמר. פעלת: דהקא איהו אומנותא
 דכלא, אומנותא דכל עלמא, אומנותא
 דנשמתין ורוחין.

דשאר בני העולם לא נתנה רשות
 לעלות כן, אלא רק לסגלתו,
 מקום שנטיל וכונס הכל, וזוהי
 דרגה למטה, ומתוך זה נוטלים
 למעלה בסתר הרצון, אבל לא
 בגלוי כמו שנטל יעקב. זהו
 שכתוב ויקחו לי תרומה.

ויקחו לי תרומה. רבי יהודה פתח,
 (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת
 ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני
 אדם. פסוק זה פרושהו ונתבאר,
 אבל סוד זה הרי בארו המורה
 הקדושה בתוך סודות עליונים.
 דרגה עליונה, שהוא סוד של
 עולם עליון, נקראת מ"י. דרגה
 תחתונה, שהוא סוד של עולם
 עליון, נקראת מ"ה. ושנינו, אל
 תקרי מ"ה אלא מאה, כי כל
 הדרגות העליונות בשלמותם הם
 כאן.

עוד, למה נקראת מ"ה? אלא אף
 על גב שמשיכות עליונה נמשכה,
 לא התגלתה עד שנשלים כאן,
 שהוא מקום סוף כל הדרגות, סוף
 של המשכת הכל, ועומד
 בהתגלות. ואף על גב שגלוי יותר
 מהכל, עומד לשאלה מ"ה. מה
 ראית? מה ידעת? כמו שנאמר
 (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה.
 ורבן, "מה" רב טובך - זהו יסוד
 העולם שנקרא רב טוב, כמו
 שנאמר (ישעיה סג) ורב טוב לבית
 ישראל, כי זהו רב טוב. אור
 הראשון, נקרא טוב סתם, וכאן
 כלולים זכר ונוקבה כאחד. אשר
 צפנת - שהרי נגנו, כמו שהאור
 הראשון שנגזר ונסתר. פעלת -
 שפאן היא אמנות הכל, אמנות
 של כל העולם, אמנות של נשמות
 ורוחות.

בסוד זה עשה הקדוש ברוך הוא
 אמנות של כל העולם, וסוד זה

ברזא דא עביד קדשא בריך הוא אומנותא דכל עלמא, ורזא דא (בראשית א)